C/2024/1566

5.3.2024

Avizul Comitetului Economic și Social European pe tema „Politica industrială ca instrument de reducere a dependențelor și de stimulare a unei piețe a UE pentru produse ecologice în industriile mari consumatoare de resurse și de energie” (REII)

(aviz din proprie inițiativă)

(C/2024/1566)

Raportor: **domnul Matteo Carlo BORSANI**

Coraportor: **domnul Dirk JARRÉ**

Decizia Adunării Plenare	25.1.2023
Temei juridic	Articolul 52 alineatul (2) din Regulamentul de procedură
	Aviz din proprie inițiativă
Secțiunea competentă	Comisia consultativă pentru mutații industriale
Data adoptării în secțiune	9.11.2023
Data adoptării în sesiunea plenară	13.12.2023
Sesiunea plenară nr.	583
Rezultatul votului (voturi pentru/ voturi împotrivă/abțineri)	165/0/2

1. **Concluzii și recomandări**

1.1. Uniunea Europeană se confruntă în prezent cu provocarea de a-și reduce emisiile de gaze cu efect de seră și de a trece la o economie ecologică. Sectorul industrial al UE joacă un rol esențial în această tranziție, însă se confruntă în prezent și cu prețuri ridicate la energie. Comisia a elaborat o politică industrială pentru Pactul verde (GDIP), axată pe simplificarea reglementărilor, accesul la finanțare, îmbunătățirea competențelor și pe lanțuri de aprovizionare reziliente.

1.2. Decarbonizarea societății și a economiei europene poate crea un cerc virtuos pentru industriile mari consumatoare de resurse și energie și pentru mediu, sporind cererea de produse decarbonizate din industriile mari consumatoare de resurse și energie. În mod ideal, acest lucru va facilita un proces de transformare mai verde dacă industriile mari consumatoare de energie și alte sectoare și gospodăriile se orientează către energia verde, odată ce aceasta va fi disponibilă în cantități suficiente și la prețuri rezonabile și previzibile. Ca atare, trebuie creat cât mai curând un nou cadru de reglementare a prețurilor la energie, care să se bazeze pe prețuri scăzute ale energiei din surse regenerabile și care să nu imite îndeaproape evoluția prețurilor la gaze.

1.3. Comitetul Economic și Social European (CESE) subliniază că industriile mari consumatoare de resurse și de energie trebuie să participe corespunzător la acest proces de elaborare a politicilor și la transpunerea în practică a ambiției UE privind neutralitatea climatică la toate nivelurile. Comitetul recomandă elaborarea unor politici sectoriale în funcție de obstacolele și nevoile specifice ale diverselor ramuri ale industriilor mari consumatoare de resurse și de energie. Acest lucru poate fi posibil și prin sporirea coordonării și a coerenței dintre politicile industriale, comerciale și climatice la nivelul Comisiei Europene.

1.4. Trebuie evitate reglementările duble și suprareglementarea, iar legislația UE nouă sau revizuită trebuie să facă obiectul unor controale stricte în materie de competitivitate, pentru a crea un spațiu de manevră în materie de reglementare și a atrage și menține investițiile în ecologizarea capacității industriale interne.

1.5. CESE observă că Europa a stabilit rapid obiective ambițioase pentru Pactul verde european, dar că nu a reușit să actualizeze condițiile-cadru care să permită o transformare rapidă. Dată fiind structura actuală, acest lucru este valabil și pentru politica industrială a Pactului verde și Actul privind industria cu zero emisii nete (NZIA) ([1]), deși au fost îmbunătățite unele aspecte, cum ar fi accelerarea vitezei de acordare a autorizațiilor.

([1]) COM(2023) 161 final.

1.6. În acest context, CESE subliniază că și asigurarea finanțării și a sprijinului pentru investiții în tranziția verde este vitală. De asemenea, instrumentele politicii de creare de piețe și politicile de protecție a consumatorilor pot stimula trecerea la produse și tehnologii ecologice.

1.7. CESE subliniază că atât intervențiile din perspectiva cererii, cât și cele legate de ofertă sunt necesare pentru a avea o politică industrială eficace. Intervențiile axate pe cerere pot include promovarea conținutului european în produse, punerea în aplicare a achizițiilor publice durabile și crearea unei piețe pentru produse ecologice. Intervențiile legate de ofertă pot însemna crearea unui cadru de reglementare pentru a sprijini modele de producție bazate pe tehnologii curate, facilitarea producției și a consumului de energie decarbonizată și sprijinirea dezvoltării infrastructurii destinate hidrogenului. Introducerea unor mecanisme pe termen lung pentru a facilita producția, accesibilitatea și consumul energiei (electrice) decarbonizate, la prețuri competitive la nivel mondial, este totodată importantă pentru competitivitatea globală a industriilor din UE – în special a REII.

1.8. CESE subliniază că obiectivele ambițioase ale UE în domeniul climei nu vor fi atinse în absența unor condiții de concurență echitabile la nivel global, printr-o politică comercială bine proiectată și instrumente de apărare comercială (IAC) solide. De fapt, UE trebuie să ia măsuri împotriva concurenței neloiale din țările terțe prin consolidarea relațiilor comerciale cu partenerii bogați în resurse ce respectă comerțul echitabil. Trebuie consolidată supravegherea pieței, pentru a garanta că produsele de import sunt conforme și că fabricarea lor respectă standardele și reglementările UE, inclusiv pe cele cu privire la conținutul reciclat al acestor produse.

1.9. UE ar trebui să urmărească atingerea propriilor obiective climatice, promovând totodată creșterea economică și crearea de locuri de muncă. Măsurile de perfecționare și recalificare a lucrătorilor ar trebui implementate în toate statele membre. Inițiativele, investițiile și politicile din acest cadru ar trebui să includă și măsuri specifice pentru comunitățile cu venituri mici, pentru lucrătorii slab calificați și pentru grupurile care au devenit vulnerabile în urma tranziției verzi.

1.10. CESE recomandă dezvoltarea capacității instituționale și administrative necesare la nivel național în statele membre, pentru a gestiona guvernanța politicii industriale pentru Pactul verde, Actul privind tranziția către zero emisii nete și crearea unor piețe verzi.

1.11. În același timp, CESE îndeamnă Comisia și statele membre să instituie o politică industrială strategică pentru a intensifica politicile industriale sectoriale și schimbările necesare în sistemul de guvernanță al UE și să organizeze o dezbatere deschisă și discuții eficiente în cadrul societății civile cu privire la aceste aspecte. Aceste dezbateri ar trebui să fie de actualitate, flexibile și să producă rezultate în viitorul apropiat.

1.12. Orice încercare de a stabili o politică industrială strategică și sectorială va eșua fără a dispune de informații strategice privind evoluțiile științifice, tehnologice și sectoriale. CESE încurajează Comisia Europeană să exploreze noi modalități și mijloace de colectare și analiză a datelor esențiale pentru a dezvolta o politică industrială strategică în viitor. De asemenea, Comisia ar trebui să instituie evaluări periodice ale politicilor legate de decarbonizarea industriilor mari consumatoare de resurse și energie, pentru a măsura impactul asupra competitivității și rezilienței economice a UE. Aceste evaluări ar trebui să aibă loc la nivelul UE și să-i includă pe partenerii sociali.

2. **Introducere și context**

2.1. În 2019, producția industrială din UE a emis aproximativ 3,1 gigatone (Gt) de CO_2 – mai puțin de 9 % din emisiile mondiale de CO_2 pentru anul respectiv. Pe de altă parte, consumul din UE a fost responsabil pentru 3,4 Gt de emisii de CO_2, reprezentând 10 % din emisiile globale de CO_2. Cea mai mare parte a acestor emisii de CO_2, rezultate din producția unor bunuri importate pentru consumul în UE, sunt emise, în prezent, în state terțe, mai ales în China (27 %), Rusia (12 %) și Statele Unite (8 %) (date pentru anul 2019 ([2])).

2.2. Ecosistemul industriilor energointensive acoperă o gamă vastă de sectoare, precum sectorul chimic, al oțelului, hârtiei, plasticului, mineritului, extracției și exploatării de minereuri, rafinăriilor, cimentului, lemnului, cauciucului, metalelor neferoase, sticlei, ceramicii și fibrelor sintetice. Aceste sectoare se caracterizează printr-un consum ridicat de energie și intensitate mare carbonului și reprezintă punctul de plecare al multor lanțuri valorice, oferind materii prime, prelucrate și intermediare. Industriile energointensive angajează 7,8 milioane de persoane în Europa și generează o valoare adăugată de 549 de miliarde EUR (4,55 % din totalul UE). În 2019, acestea erau responsabile pentru 22 % din totalul emisiilor de gaze cu efect de seră din UE.

([2]) https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-eurostat-news/-/ddn-20220524-1

2.3. În timp ce politica industrială intensifică măsurile de reducere a impactului activităților economice asupra biosferei, criza energetică determină țările UE să se bazeze pe alte țări cu costuri mai scăzute ale energiei și amprente de carbon mai mari. Acest lucru deschide și mai mult calea concurenților din regiuni cu costuri mai reduse ale energiei, ceea ce duce la creșterea bruscă a importurilor cu costuri reduse (adesea cu o amprentă de carbon mult mai mare) și la pierderea cotei de piață la nivel global. Aceasta poate dăuna Pactului verde european și demonstrează necesitatea urgentă a unei politici industriale puternice a UE care să fie capabilă să asigure reziliența economică și autonomia strategică deschisă.

2.4. Având în vedere aspectele prezentate mai sus, epoca actuală poate fi definită drept o renaștere a politicii industriale în Europa. Politica industrială a Pactului verde european, publicată recent de Comisia Europeană, se axează pe următoarele elemente:

— un mediu de reglementare previzibil și simplificat;

— un acces mai rapid la finanțare;

— îmbunătățirea competențelor; și

— un comerț deschis pentru lanțuri de aprovizionare reziliente.

2.5. În plus, Actul privind industria cu zero emisii nete (NZIA) urmărește să genereze investiții masive în lanțurile valorice ale industriei cu zero emisii nete, inclusiv în industriile energointensive.

2.6. În ultimii ani, UE și-a asumat obiective mai ambițioase în materie de climă, pentru a reduce impactul activităților economice asupra biosferei, ceea ce a dus la o creștere semnificativă a numărului de noi reglementări pentru anii următori.

2.7. Măsurile eficace de perfecționare și recalificare a lucrătorilor ar trebui implementate uniform la nivelul UE, la fel ca și politicile de asistență (inclusiv sprijin monetar sau servicii pentru lucrătorii din industriile mari consumatoare de resurse și energie). De asemenea, sunt necesare inițiative specifice în domeniul muncii pentru regiunile cele mai afectate de transformarea industrială, care să implice comunitățile cu venituri mici, pe lucrătorii slab calificați și grupurile devenite vulnerabile după tranziția verde.

3. **Gestionarea tranziției la nivelul REII și crearea de piețe verzi pe teritoriul UE**

Decarbonizarea industriilor mari consumatoare de resurse și de energie: un proces decizional reciproc avantajos

3.1. Eforturile de decarbonizare la nivelul REII vor avea un impact decisiv asupra procesului general de transformare, mai ales în cazul marilor emițători de gaze cu efect de seră (GES) și consumatori de materii prime. Prin urmare, o reducere semnificativă a emisiilor de CO_2 datorate REII va influența eficiența transformării, astfel cum este măsurată prin randamentul energetic al investițiilor (EROI) ([3]), și impactul asupra climei, aproximat prin utilizarea energiei din surse regenerabile în acest proces.

3.2. Soluțiile de decarbonizare ar trebui să se axeze pe nevoile și obstacolele specifice din procesele fiecărui sector. Prin urmare, politicile sectoriale pot reprezenta cea mai bună opțiune.

3.3. În plus, Comisia ar trebui să asigure coordonarea și coerența dintre politicile industriale, cele comerciale și cele climatice.

3.4. Cu toate acestea, procesele legislative și de reglementare reprezintă un cadru birocratic complex, ceea ce face ca, în anumite cazuri, investițiile verzi să fie mai puțin atractive pentru industrii. Pentru a crea un spațiu de manevră în materie de reglementare și a atrage și menține investițiile verzi, legislația UE nouă sau revizuită ar trebui să facă obiectul unor verificări stricte din perspectiva competitivității.

3.5. În acest sens, Comisia ar trebui să instituie o evaluare periodică a politicilor legate de decarbonizarea industriilor mari consumatoare de resurse și de energie, măsurând impactul asupra competitivității și a rezilienței economice.

3.6. Crearea unor piețe și medii de afaceri stabile și previzibile este esențială și pentru a permite industriilor mari consumatoare de resurse și de energie să-și înceapă procesul de decarbonizare și să contribuie la transformare.

([3]) EROI (randamentul energetic al investițiilor) este un indicator al energiei nete produse de o sursă de energie, raportată la cantitatea de energie consumată pentru extracția, transportul și transformarea sa într-o formă utilizabilă, de exemplu cantitatea de energie utilizată pentru producerea unui panou solar comparativ cu energia produsă de acest panou pe parcursul duratei sale de viață.

3.7. Abordarea strategică a Chinei și succesul enorm al Legii privind reducerea inflației (din SUA) necesită un răspuns strategic și convingător din partea Europei. Europa a fost percepută ca lider al Agendei verzi de la elaborarea Pactului verde european în 2019. Cu toate acestea, deși UE dorește să fie considerată lider în tranziția verde, investițiile sale în această privință sunt mult mai mici decât cele ale Chinei și mai puțin flexibile decât cele ale SUA. Subvențiile pentru producție și facilitățile fiscale acordate de SUA prin Legea privind reducerea inflației determină întreprinderile din UE să-și transfere investițiile în tehnologii ecologice în SUA, în detrimentul Europei. Europa trebuie să-și reformeze sistemul de guvernanță pentru a putea concura cu SUA și China.

3.8. În plus, coordonarea dintre diversele domenii de politică ar trebui evaluată zilnic, și nu doar în cadrul unui singur proces îndelungat.

3.9. Orice încercare de a stabili o politică industrială strategică va avea nevoie de informații strategice privind evoluțiile științifice, tehnologice și sectoriale. Ar trebui explorate noi modalități și mijloace de colectare și analiză a datelor esențiale pentru a dezvolta o politică industrială strategică în viitor.

Stimularea competitivității UE, pentru a evita situațiile de dependență

3.10. În următorii ani, UE va avea nevoie de cantități masive de materii prime critice și strategice pentru a răspunde cerințelor tranzițiilor ecologică și digitală, menținând totodată autonomia strategică a Uniunii. Industriile mari consumatoare de energie și resurse sunt furnizori importanți de materiale și produse pentru sprijinirea tranziției verzi în alte sectoare ale economiei, dar sunt, în același timp, consumatori de energie din surse regenerabile și de produse ecologice care vor fi produse de acestea din urmă. Ca atare, o aprovizionare stabilă va fi esențială. În plus, produsele din aval care sunt strategice și esențiale pentru decarbonizarea economiei UE ar trebui să primească, de asemenea, o atenție deosebită.

3.11. În mai multe studii, UE și JRC au identificat deja produse și tehnologii esențiale pentru eforturile de decarbonizare, care ar trebui luate în considerare la elaborarea viitoarelor politici ale UE ([4]). Industria UE se află în concurență cu importuri distorsionate din țări terțe, care, în unele cazuri, beneficiază de prețuri ale energiei reglementate de stat și de subvenții semnificative. Ca atare, criza energetică din Europa prezintă o amenințare existențială pentru baza sa industrială.

3.12. Politica UE în domeniul schimbărilor climatice și politica sa industrială ar trebui să fie aliniate, pentru a promova angajamentul industriei Uniunii de a reduce emisiile de CO_2 la nivel european și mondial. Prin urmare, UE ar trebui să protejeze în continuare REII împotriva relocării emisiilor de CO_2. În plus, dat fiind că trebuie promovată urgent electrificarea proceselor industriale, Comisia ar trebui să modifice orientările privind anumite măsuri de ajutor de stat în contextul comercializării gazelor cu efect de seră după 2021. Lista sectoarelor eligibile pentru compensarea costurilor indirecte ale carbonului prin prețurile electricității ar trebui extinsă pentru a reflecta prețurile actuale mai mari ale energiei electrice și a include sectoarele și subsectoarele expuse riscului de relocare a emisiilor de dioxid de carbon cu un potențial semnificativ de electrificare.

3.13. În plus, CESE salută propunerea Comisiei de regulament ce vizează îmbunătățirea unei organizări a pieței energiei electrice a Uniunii care să asigure aprovizionarea cu energie de bază la prețuri reglementate și stabile.

3.14. Nu în ultimul rând, NZIA și Planul industrial al Pactului verde există pe hârtie, dar trebuie încă convertite în intervenții de politică. În plus, UE ar trebui să investească pentru a crea capacitatea instituțională și administrativă necesară la nivelul statelor membre pentru a gestiona guvernanța transformării într-o economie cu zero emisii nete și pentru a crea piețe verzi.

4. **Piețele verzi și atributele unei politici industriale eficace a UE**

4.1. Parcursul ambițios de decarbonizare către neutralitatea emisiilor de dioxid de carbon presupune transformarea radicală a industriei europene și necesită sporirea capacităților de producție și evoluții tehnologice, în special prin stimularea investițiilor și a creării de piețe pentru produse verzi (pe baza indicatorului amprentei de carbon).

([4]) Cf. Carrara, S. et al., *Supply chain analysis and material demand forecast in strategic technologies and sectors in the EU – A foresight study* (Analiza lanțului de aprovizionare și previziuni pentru cererea de materii în materie de tehnologii și sectoare strategice în UE – Studiu prospectiv), Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, Luxemburg, 2023, doi:10.2760/386650, JRC132889.

4.2. Producția industrială decarbonizată ar putea prezenta un dezavantaj competitiv în raport cu producția industrială convențională, caracterizată de o intensitate ridicată a emisiilor de CO_2. Aceasta se datorează riscurilor mai ridicate legate de implementarea noilor tehnologii, costurilor mai mari de producție (costuri de funcționare) și de materii prime. Responsabilii de elaborarea politicilor au la dispoziție o serie de opțiuni pentru a interveni la nivel de ofertă sau de cerere în cazul emisiilor de CO_2. În ce privește oferta, ea ar putea include sistemul de comercializare a certificatelor de emisii (ETS), mecanismul de ajustare a carbonului la frontieră (CBAM) și sprijinul public pentru investiții, inovare, cercetare și dezvoltare și resurse energetice. Măsurile pe partea cererii s-ar putea concentra asupra achizițiilor publice ecologice, în special prin furnizarea de informații privind produsele ecologice.

Intervenții la nivelul cererii

4.3. Comercializarea produselor industriale cu emisii scăzute se confruntă cu obstacole sistemice. Ecologizarea industriei UE ar trebui să se desfășoare în paralel cu campanii eficace de sensibilizare, cu subvenții pentru producție și măsuri similare, pentru a asigura o creștere fără probleme a cererii de produse ecologice pe piață.

4.4. Componente semnificative ale lanțurilor valorice industriale se află în străinătate în prezent, situație care induce vulnerabilități pentru economia și societatea europeană. Ca atare, UE ar trebui să promoveze conținuturi europene în produse de-a lungul lanțurilor valorice globale. Achizițiile publice ar trebui să stimuleze bunuri fabricate din componente originare din UE. Autoritățile publice trebuie să acorde contribuției ofertei la sustenabilitate și la reziliență o pondere cuprinsă între 15 % și 30 % din criteriile de atribuire. Astfel, nu se apreciază doar prețul (scăzut), iar procedura este aliniată la principiul „ofertei celei mai avantajoase din punct de vedere economic”. Acest lucru ar trebui să conducă la consolidarea caracterului obligatoriu al abordării privind durabilitatea/cea mai avantajoasă ofertă din punct de vedere economic.

Achiziții publice verzi

4.5. Obiectivele de decarbonizare a REII ar avea de câștigat în urma utilizării preponderente a achizițiilor publice verzi, un sector care încă nu a realizat progrese semnificative în ceea ce privește emisiile de CO_2. Aceasta poate constitui și o modalitate de a crea piețe pentru produsele verzi. Taxonomia UE ([5]) – creată pentru a sprijini investițiile durabile prin definirea unor criterii clare la nivel industrial cu privire la ceea ce se consideră a fi o activitate ecologică – ar putea fi utilizată și pentru achiziții publice, cercetare și dezvoltare, inovare și luarea deciziilor în materie de investiții.

Intervenții la nivelul ofertei

4.6. În acest context, condițiile adecvate ale cadrului de reglementare pentru modele de producție cu tehnologie curată ar determina succesul întregii politici de decarbonizare și ar completa ambițiile UE de neutralitate climatică, în practică și la toate nivelurile.

4.7. Introducerea de mecanisme pe termen lung pentru a facilita producția, accesibilitatea și consumul de electricitate decarbonizată, la prețuri competitive la nivel mondial, este totodată importantă pentru competitivitatea industriilor din UE – în special a REII. Este nevoie de un cadru clar și concis pentru a produce hidrogen verde și obținut prin utilizarea de energie nucleară competitivă din punctul de vedere al costurilor și de mecanisme de sprijinire a dezvoltării infrastructurii de hidrogen și de perfecționare și reconversie profesională a lucrătorilor în industriile bazate pe hidrogen.

4.8. În cadrul Actului european privind materiile prime critice ([6]) propus de Comisie, CESE consideră că listele actuale de materii prime critice și de materii prime strategice ar trebui completate cu materiale relevante pentru tranziția verde și pentru cea digitală, care ar putea deveni critice precum și strategice în viitor (aluminiu, feroaliaje, grafit sintetic, argint) și cu materii prime secundare, post-consum (precum deșeurile metalice).

Politica comercială

4.9. Niciunul din aceste obiective nu va fi atins fără condiții de concurență echitabile la nivel mondial, ci prin intermediul unei politici comerciale bine concepute și al unor instrumente de apărare comercială (IAC) puternice, care să protejeze industria UE împotriva concurenței neloiale și a dumpingului din partea țărilor terțe. UE ar trebui să urmărească să asigure o punere în aplicare mai rapidă a măsurilor de apărare comercială, să desfășoare anchete mai rapide și mai eficiente și să permită punerea în aplicare pe scară mai largă a măsurilor provizorii într-un stadiu timpuriu.

([5]) Avizul Comitetului Economic și Social European privind Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – Taxonomia UE, raportarea de către întreprinderi de informații în materie de durabilitate, preferințele în materie de durabilitate și obligațiile fiduciare: Orientarea finanțării către Pactul verde european (JO C 517, 22.12.2021, p. 72).

([6]) COM(2023) 160.

4.10. Introducerea unui mecanism de ajustare a carbonului la frontieră vizează evitarea relocării emisiilor de dioxid de carbon și stimularea decarbonizării la nivel mondial. UE trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că mecanismul de ajustare la frontieră nu duce la creșterea emisiilor de gaze cu efect de seră în restul lumii.

4.11. CESE recomandă Comisiei să evalueze eficacitatea mecanismului de ajustare la frontieră în abordarea riscului de relocare a emisiilor de dioxid de carbon în cazul mărfurilor produse în UE pentru export către țări terțe. Acest lucru trebuie realizat în cursul perioadei de evaluare care precedă introducerea măsurii. Dacă prezentul raport conchide că există un risc de relocare a emisiilor pentru mărfurile produse în UE, Comisia ar trebui să prezinte o propunere legislativă pentru a aborda aceste riscuri. În plus, o gamă largă de măsuri anticircumvenție solide trebuie explorate în cursul perioadei de tranziție și aplicate ulterior importurilor.

4.12. Supravegherea pieței trebuie consolidată, pentru a garanta conformitatea bunurilor importate, inclusiv în ceea ce privește componenta de reciclare a acestor bunuri. UE ar trebui să ia în considerare armonizarea și consolidarea reglementărilor UE privind importul de bunuri industriale și comerțul electronic, pentru a promova produse durabile și echitabile.

Finanțare și investiții

4.13. Coerența politicilor în reglementările UE este necesară pentru a asigura previzibilitate, a atrage investiții curate și a sprijini tranziția verde și competitivitatea industriei. De asemenea, vor fi necesare instrumente politice prudente de creare de piețe, pentru a recunoaște pe deplin și a acorda prioritate valorii materialelor industriale cu emisii scăzute și pentru a crește cererea de produse fabricate din aceste materiale.

4.14. De asemenea, este nevoie de finanțare pentru a impulsiona cercetarea și dezvoltarea, astfel încât UE să poată deveni lider în ceea ce privește sustenabilitatea. Simplificarea procesului de solicitare a finanțării publice este esențială pentru accelerarea inovării și pentru sustenabilitate.

4.15. Procedurile de autorizare ar trebui să fie privite în contextul proiectelor de investiții și de inovare menite să promoveze atât competitivitatea economică, cât și ecologizarea economiei. Totodată, pentru a îmbunătăți securitatea aprovizionării pentru industriile din UE, trebuie identificate proiectele prioritare în activități precum mineritul, operațiunile de rafinare și de reciclare. Accelerarea procedurilor de autorizare la nivel național și facilitarea accesului la finanțare vor fi esențiale pentru a asigura autonomia strategică în cadrul lanțurilor valorice respective. În cursul acestui proces, este esențial să se mențină condiții echitabile de concurență în cadrul pieței unice a UE. Prin posibilitatea de a utiliza noi oportunități de subvenții naționale, statele membre bogate sunt privilegiate în actualul cadru temporar de criză, în care asistăm la o tendință de creștere a numărului de măsuri naționale de finanțare.

Economia circulară

4.16. Pentru a promova circularitatea, UE ar trebui să pună accentul pe tehnologiile de sprijin și pe facilitățile de colectare, sortare și reciclare. În acest sens, economia circulară ar putea fi un instrument de decarbonizare și de creștere a cererii de produse reciclate, prin crearea de piețe pentru acestea din urmă. Din păcate, legislația în sine îngreunează reciclarea deșeurilor. Este nevoie de simplificări, pentru a stimula activitățile de reciclare.

Bruxelles, 13 decembrie 2023.

Președintele
Comitetului Economic și Social European

Oliver RÖPKE